

[Schovelin.]

ringens Side, ikke fra Tomandsudvalgets Side, men fra helt andre Kredse, som jeg ikke behøver at nævne Navnet paa her — og det endte med, at man aabent erklærede: lad os slaa Banken ihjel — Likvidationsstandpunktet! Dertil er man blevet særlig manet bl. a. af en Mand, der ofte optræder ved saadane Lejligheder for at mane Rigsdagen til at gøre sin Pligt. I gamle Dage havde Romerfolket Folketribuner, som traadte op imod Senatet. Denne Mand er ganske vist ikke nogen Tribun, valgt af Folket; han har valgt sig selv, men han har altsaa manet os, Rigsdagen, til, at vi skulde gaa Likvidationsvejen. Derfor ønsker jeg heroverfor sagt, at jeg opfatter Likvidationen som at være Desperationens Udvej. Det, der bør likvideres, bliver jo netop ogsaa likvideret, naar den Ordning, der her er foreslaaet fra Regeringens Side, bliver gennemført; og om det andet gælder, at det i Stedet for at lade sig likvidere meget let kan gaa sin Vej. De fine Kunder lader sig ikke likvidere; naar en Bank træder i Likvidation, gaar de deres Vej. Maaske bliver Indskyderne tilbage, og saa har vi unægtelig en meget sørgelig Situation for den likviderende Bank. Nej, jeg mener, at hele den Historie ikke er *gennemtænkt*. Den er endog saa langt fra gennemtænkt, at det Mindretal i Folketingets Udvalg, som har slaaet til Lyd for denne Udvej, selv har leveret Argumenterne derimod. Det hedder nemlig i Betænkningen, at „Mindretallet er af den Opfattelse, at den tredie, store Bank, som“ — læg nu Mærke til det — „der sikkert i høj Grad er Plads for i vort økonomiske Liv, hurtigt vilde opstaa“ af sig selv. Altsaa, man indser vel, at der i høj Grad er Plads for denne tredie store Bank, man siger det rent ud, men hvad gør man saa? Saa slaar man den ihjel, og saa siger man: Men vi haaber nok, at der opstaaer en i Stedet for! Men det er dog saaledes, at den *bestaar*, denne tredie store Bank, hvortil der „i høj Grad er Plads i vort økonomiske Liv“. Den *bestaar*, den sidder dernede i sin centralt beliggende Bygning, den har sit store Apparat, og som jeg senere skal komme tilbage til, den fungerer i mange Maader særdeles godt. Derfor siger jeg: i Planen om den nye Bank var der en Idé, og derfor kan man altid vise dette Forslag en vis Hønnør — der var en Idé, men efter min Mening stod den ikke i det rette Forhold til Virkeligheden. Der var den rigtige Tanke deri, at hvis man kunde lave en ny Bank og flytte, om jeg saa maa sige, Engagements

og Indskydere over til den, vilde Spørgsmaalet straks være løst. Men dette vilde i Virkeligheden have stødt paa utrolig mange Vanskeligheder, fordi Menneskene, Bankens Kunder og Indskydere, nu en Gang ikke lader sig flytte som Brikker. Men i den Løsning: at likvidere Banken er der hverken Idé eller Virkelighed. Man slaar den bestaaende Bank, hvorman selv siger, at der er i høj Grad Plads for den, ihjel uden at sørge for at skaffe dens Afløser. For det var dog det gode ved Ny-Bank-Planen, at her havde man i samme Øjeblik Afløseren. Men at slaa den gamle Bank ihjel uden saa meget som at tænke paa at skaffe den en Afløser, at overlade *det* til Fremtiden, det kalder jeg for det pureste Letsind. Det er, som om man vilde trække Anvisninger paa en Bank — for nu at blive i Bankterminologien —, uden at det faldt en ind at sætte noget Indskud ind, og med disse Anvisninger paa Banken tilfredsstille kreditørgendes Kredittrang. Og saa er det allerpuddsigste dette, at naar man nu vil slaa Banken ihjel, hvordan vil man saa gøre det? Man vil gøre det „langsomt og forstandigt“. Jeg maa sige, at det er en ganske sindrig Dødsmaade. Jeg vil ikke kaldé den videre human, man skal vist helt tilbage til Middelalderen for at finde en saadan Eksekution af en Dødsdom: den skal eksekveres „langsomt og fornuftigt“. Denne Maade minder mig om Eventyret om Skyggen. Det var Skyggen, som fik slaaet den Mand ihjel, som kastede Skyggen, for denne Mands Skyggeherne kunde ikke taale at leve længer.

Lad mig til Slut sige: hvorfor er man overhovedet fra Rigsdagens Side gaaet ind paa at yde Statsgaranti? Dog vel for at opretholde denne Bank paa Grund af de store Erhvervsinteresser, der kreditmæssigt er knyttet til Banken. Og saa skulde efter 6 Aars Arbejde alt dette kastes fuldstændig bort — saa skulde alle de store Ofre, Staten har bragt, være bragt forgæves, og saa skulde vi nu skride til det, som man for enhver Pris, endogsaa saa høj en Pris, som Statens Garantiydelse var, søgte at undgaa. Imidlertid vil jeg dog yde min ærede Partifælle Hr. Christmas Møller, som var Ordfører i Folketinget for denne „Opfattelse“, for at bruge hans eget Udtryk, den Anerkendelse, at hans Opposition var loyal, idet han ikke paa nogen som helst Maade angreb Værdien af det Grundlag, som her bliver skabt, ikke forsøgte at rokke ved denne Ordning Forsvarlighed og Gennem-